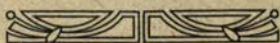

Въ църквата се пазятъ въ 19 сандъка коститѣ извадени отъ разкопкитѣ на Трапезица и Царевецъ.

Дворътъ е заграденъ и въ него има разхвърлени надгробни плочи.

Запазването на тази църквица е за насъ скъпъ паметникъ.

Слѣдъ нея отидохме да разглеждаме близката старина — църквата Св. Петъръ и Павелъ.

Дѣдо и внукъ.

Домошната свиня е кална и неподвижна. Едвамъ се движи отъ тлъстина и съ мъжка се обръща на страна. Обича да се валя изъ калнитѣ локви и да си увира рилото чакъ до ушитѣ въ нечистата тиня.

Свинята не е толкова умна, както сж нѣкои домашни животни. Въ нейнитѣ мънички очи, потънали въ тлъстина ние не можемъ да забѣлѣжимъ ония умни движения, както въ очитѣ на кучето. Тя рови и безъ нужда — когато е гладна и сита. Не е прѣввързана къмъ човѣка като кучето, затова лесно забравя стария си стопанинъ, когато я продаде на друго.

Дѣдитѣ на домашнитѣ свини не сж били никакъ като тѣхъ: тѣ сж били пѣргави, бързоноги умни и по-чисти животни. Тѣ били диви и бѣгали отъ човѣка. И днесъ още има въ нѣкои *джбови* гори *потомци* отъ най-старитѣ дѣди на домашната свиня. Това сж *глиганитѣ*, или